

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

117. De abnegatione propriæ voluntatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

*Libidinosi qui
ocalluerunt,
meur abiles.
A. 2. 4.*

Horum etenim perpauca, aut paucissimi sunt, qui ab hoc cœno surgant. Mirum! Vel terroribus Judicij à latere Felicis Drusillam nec Paulus diuisit. *Disturbante eo de iustitia, de castitate, & de iudicio tremefactus Felix respondit: Vade. Fecit eum à capite ad pedes contremiscere, nec tamen à latere Drusillam diuisit. Occalluerat.*

*Marc. 9. 19.
20.*

Dæmoniachus ille modò actus in aquâ, modò in ignem, ut discerpitus, & quasi relictus mortuus est, quia à iuuentute ad illud usque tempus ea mala perpeffus est. *Quantum temporis est, ex quo & hoc accidit? Ab infantia. A iuuentute. Si in aquam voluptatum, & in ignem luxuriæ à iuuentute cecidisti, opus est manu Dei.*

*Psal. 77.
Thron. 1.*

Heu quot hodie Dæmoniachi! *Iuvenes eorum comedit ignis. Hinc ploratus in Scripturis: Videte dolorem meum. Virgines meæ, & iuvenes mei abierunt in captiuitatem. Virgines ejus squalida (ob lapsum) & ipsa (virginitas) oppressa amaritudine.*

*1. Mach. 1.
Isa. 23.*

Virgines, & iuvenes infirmati sunt (pronij ad lapsum) Filia maris (ob falsedinem non extinguentis, sed irritantis spiritum) non est singulum ultra tibi.

Thron. 2.

Destruxit (hoc est, destitui permittit) in favore suo munitiones (ieiunia orationes) virginis Iuda.

Isa. 23.

Non enutriti iuvenes, nec ad incrementum perduxi virgines (quæ vel ante debitam ætatem corrumuntur).

Isa. 47.

Descende, descende, sede in pulvere virgo (fata) filia Barylonis, id est, confusionis.

Ierem. 31.

Sed ad remedia: Rursum adificabo te (post lapsum) & adificaberis virgo Israel) per longam pœnitentiam quoad meritum, non quoad aureolam, ac florem deperditum, &c. Sic: Ponat vir gladium (mortificationis) super femur suum, Vniuscunque ensis super femur suum. Gad accinctus pralabitur. Renes vestros accingetis. Succinoti lumbos mentis vestra. Et erit iustitia (pœnitentiæ, & vindictæ in se ipsum) singulum lumborû ejus. Sic, sic castitas conservatur pœnitentiâ, mortificatione. Nunquid ingressus es thesauros nivis? ubi per thesauros ex Bernard. intelligimus castitatem, quæ nivi mortificationis adjuncta est. Non soluetur singulum renum ejus (alioquin castitas per-

*Exod. 12.
1. Pet. 1.
Isa. 11.
Iob. 38.
D. Bernard.*

ibit.) Nunquid obliuiscetur virgo ornamentis suis (spiritualis gratia, & puritatis) ante fascia pectoralis suæ? mox enim ut obliuiscitur, virginitas perit.

Eja ergo hanc virtutem amemus. Incorruptio facit esse proximum Deo. In Cant. Propera, amica mea. Alij. proxima mea. In smaragdo (virginitatis, incorruptionisque simbolo, juxta Pietrium) erat insculpta Tribus Levi. Sic Hieron. & Abulens. Levi, ex D. Gregorio interpretatur, assumptus. Ex Orig. Is, qui indesinenter assistit Deo, voluntati ejus ministrans. Ex Ambrosio, meus. Omnis ponderatio non est digna continentis anima.

Isa. 5.

Sap. 6.

Cant. 2.

Exod. 28.

Pier. 1. 41.

Razias (Heb. Sanctus Domino) multis temporibus continentia propositum tenuit, & corpus, & animam tradere contentus pro perseverantia. O quam pauci hodie post Filium, & Matrem Virginem, hanc habent perseverantiam!

Tu possedisti renes meos. Beati, qui id dicere possunt: Tu perpetuo jure renes meos possedisti, sed pleriq; illud magis dicere possunt: Quoniã lumbi mei impleti sunt illusionibus, & non est sanitas in carne mea: aut, nihil est sanum in carne mea. Sunt Eunuchi, qui seipfos castraverunt propter regnum calorum. Beati.

Greg. hom. 22.

in Evang.

Orig.

Eccli. 26.

2. Mach. 14.

Psal. 138.

Psal. 37.

Hebr.

Math. 19.

De abnegatione propria voluntatis.

PUNCTUM CXVII.

Objectum abnegationis cujuscunque hominis, est ipsemet homo. *Abneget semetipsum.* Homo duplici parte constat, corpore, & anima: hætenus de abnegatione corporis, & ad ipsum spectantium, sensuum scilicet, passionum, amoris proprii, &c. nunc de abnegatione animæ, & potentiarum ejus. De abnegatione propriæ voluntatis.

Voluntatem propriam dico, ait Bern. D. Bern. ser. 3. quæ non est communis cum Deo, & hominibus, sed nostra tantum: quando,

Y 3 quod

quod volumus, non ad honorem Dei, nec ad utilitatem fratrum, sed propter nosmetipsos facimus, non intendentes placere Deo, & prodesse fratribus, sed satisfacere propriis motibus animorum. Huic contraria est recta fronte charitas (quæ non quarit, quæ sua sunt, vel, ut est Græcè: *Non quarit, quæ suis sunt*, cum præcisione, scilicet, ut ait Thomas, id est, neglectis bonis aliorum, &c.) Hæc adversus Deum inimicitias exercet, quid enim odit, aut punit Deus præter propriam voluntatē? Cesset propria voluntas, & Infernus non erit: in quem enim ignis ille desat, nisi in propriam voluntatem? Etiam nunc cum frigus, aut famem, aut aliquid tale patimur, quid læditur, nisi propria voluntas? Quod si voluntarie sustinemus, ipsa jam voluntas communis est: sed infirmitas quadam, & velut pruritus voluntatis adhuc de proprio est: & in illo omnes pœnas sustinemus, donec penitus consumatur.

Græc.

Voluntatem propriam solam punit Deus, & sustulit infernus.

Voluntatis propria furor in Deum.

Propria voluntatis ambitio inexplebilis.

Voluntas propria Deum perimit.

Psal. 77.

Porro voluntas propria quo furore Dominum majestatis impugnet, audiant, & timeant servi propriæ voluntatis. Primum namque se ipsam subtrahit, & subducit ejus dominatui, cui tanquam auctori servire jure debuerat, dum efficitur sua. Sed nunquid contenta erit hac injuria? Addit adhuc, & quod in se est, omnia quoque, quæ Dei sunt, tollit, & diripit: quem enim modum sibi ponit humana cupiditas? nonne qui per usuram acquirit pecuniam medicam, similiter mundum lucrari conaretur universum, si non desset possibilitas, si suppeteret voluntati facultas? Dico fiducialiter. Nemini qui sit in propria voluntate, posset universus mundus sufficere.

Sed utinam vel rebus istis esset contenta, ne in ipsum (horribile dictu) deserviret authorem! Nunc autem & ipsum (quantum in ipsa est) Deum perimit voluntas propria: vellet enim Deum quodammodo peccata sua aut vindicare non posse, aut nolle, aut ea nescire. Vult ergo eum quasi non esse Deum, quæ, quantum in ipsa est, vult eum ferè aut impotentè, aut injustum esse, aut insipientem.

Quoties exacerbarerunt eum in deserto?

A *Conversus sunt, & tentaverunt Deum. Hebræi illius auctoritatem conatæ. Tentaverunt, crucifixerunt Deum. q. d. limitaverunt ei auctoritatem; hoc impera, illud non: hoc faciemus, illud nunquam: signaverunt quasi annulo. & propria auctoritate, ceu domini cum Deo egerunt. Crucifixerunt eum funibus obstinatæ voluntatis, quasi trahentes ipsum ad implendam propriam voluntatem.*
B *Volumus manna, &c. Regem volumus, sicut cæteræ nationes, &c. Ut more eorum, qui crucifiguntur, taxerunt eum! Tentavit contra Deum manum suam, & Job. 15. contra omnipotentem roboratus est, cucurris adversus eum erecto collo, & pingui cervice armatus est. Sermo est de impio superbiante.*

Gravioribus verbis, propriæ voluntatis malitia, ejusdemque abnegationis necessitas non poterat explicari. O quam verum illud! *Confunditur Israël in voluntate sua, dicit Dominus. Quis alius namque confunditur, nisi propriam habens voluntatem?*

Una hæc est ex duobus hædis, quibus mysticè pellis detracta est, quique in cibum Isaac parari debeat. Per duos hædos, corpus, & anima designantur: utrique pellis detrahenda. Corpori tunc subtrahitur, cum carnalibus voluptatibus exuitur: animæ verò, cum à propria voluntate denudatur. Sic duo hædi in cibum parantur, ut divino gustui sint pergrati, &c.

De hujusmodi pelle per Habacuc: *Turbabuntur pelles terræ Madian interpretatur contradictio, seu litigans. Quid sunt pelles terræ Madian, nisi propriæ voluntatis defensores, semper ad contradicendum parati, quorum pœna est sempiterna turbatio? &c.*

Ex propria voluntate turbatio, inquietudo, tristitia. 1. Machab. 6. de Rege Antiocho: *Et decidit in lectum, & incidit in languorem præ tristitia, quia non factum est ei, sicut cogitabat, & arbitratus est se mori, & vocavit omnes amicos suos, & dixit illis: Reversus somnus ab oculis meis, & cecidi, & cor meum corde præ sollicitudine.*

Sed quia hæc locutus sum vobis, tristitia implevit cor vestrum. In cordibus Apostolorum.

Habac. 3. Hebr. Voluntatis propriæ defensores sunt pelles terræ Madian.

1. Mach. 6. Propria voluntas omni nostra turbationis, & maculationis causam.

Joan. 16. Iorum

forum unde tristitia? Ex proprio voluntatis radice, ex infirmitate illa, ac voluntatis pruritu nondum penitus consummato in cordibus apostolicis oriebatur tristitia. Absoluto redemptionis opere, Christus Dominus in cælum ascendere cogitabat: Apostoli non erant huic voluntati omnino conformes, ideo tristabantur. Hinc etiam nostræ tristitiæ: quia non sumus conformes. Etiam nunc, ait supra Bernard. cum frigus, aut famem, aut aliquid tale patimur, quid læditur, nisi propria voluntas? Quod voluntariè sustinemus, jam nulla tristitia est. Et hic sententiam illam celebrem habet: Cesset propria voluntas, & Infernus non erit. Quid enim facit inter cætera Infernum differre à Purgatorio, nisi voluntas? Hæc dum conformis non est, quinimodò divinæ adversatur voluntati, Infernum etiam constituit: in Purgatorio namque una, eademque omnium est voluntas, cum Dei voluntate.

Quid ergo est, quod nos possit tristitia afficere? Jactura rei, honoris, sanitatis vitæ? Accipiat hæc quisque de manu Dei: conformem habeat voluntatem, & nulla tristitia erit. Job in universali omnium rerum jactura nullam tristitiam habuit:

Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit ita factum est. Sic nomen Domini benedictum. Quæ pax, quæ cordis tranquillitas! Dominus dedit, Dominus abstulit. q. diceret: Si filios abstulit, Dominus est: si rebus omnibus me spoliavit, Dominus est, spoliare potuit: si sanitatem abstulit, Dominus est. Si bona suscepimus de manu Domini, ex eadem manu mala quare non sustineamus? Ex eadem manu sanitas, & infirmitas; divitiæ, & paupertas; mors, & vita in manu Domini: quare solam sanitatem, divitiarum, vitam, & non infirmitatem, paupertatem, mortem suscipiamus? Illa placebant, quia ex manu Dei: hæc quare non placeant? Illa corpori, hæc animæ serviant: quare ergo non suscipiamus? Inter amicos, & mercatores quovis tempore negotia communia. Si cum benè res agebantur, societas perdu-rabat, nunc quando res in transversum abire incipiunt, Quare non sustineamus?

A *Dominus dedit, Dominus abstulit.* Hinc sumebat motivum conformitatis. Considerabat Deum verè Dominum, qui cum dat, non abdicat à se dominium, sed cum vult, reperit: usum fructum dat nobis, dominium retinet. Hoc nos capere non volumus, absolurosque nos rerum dominos arbitramur, cum non amplius, quàm Dei dispensatores, ac usufructuarij simus: hinc tristamur, cum jacturam bonorum patimur, &c. Job: Dominus dedit: idem Dominus, cum sibi placuit, abstulit, &c. August. Non dixit Job: Dominus dedit, Diabolus abstulit: (Sabæi abstulerunt) altiùs elevabat oculos: videbat, Dæmones, Chaldæos, Sabæos instrumenta esse, virgas esse. *Assur virga furoris Domini; lapides esse conjectos, lapides non momordit, in virgam non defecit, &c.*

C Cum Semei lapides in Regem mitteret, inquit ille: *Quid agit canis hic moriturus? Sed David ut quietus! Non intuemini, inquit, invisibilem manum, unde lapides veniunt: Dominus præcepit ei, &c.*

Et hinc in Sanctis omnibus summa quies, dum hanc veritatem firmiter tenuerunt, Deum, aut facere, aut permittere universa: *Bona, & mala, vita, & mors, paupertas, & honestas, à Deo sunt.*

D *Formans lucem (felicitatem) & creans tenebras (miserias) faciens pacem (bonorum omnium affluentiam) & creans malum (egestatem, inopiam.) Ego Dominus faciens hæc omnia.*

Sic & illud: *Si erit malum in civitate, quod Dominus non fecerit: (de malo poenæ) nam in malo culpæ se habet permissivè, quoad formale videlicet peccati, licet quoad actum entitativum, & physicum effectivè: unde in illa percussione, injuria, &c. non ad homines, de quorum mala voluntate tristari posses, (id, quod Diabolus quærit) sed ad Deum (de quo non nisi impiè malum credas) oculos elevabis. Sic nullam in corde tristitiam senties: credes enim, quicquid à Deo est, bonum esse, & dices: Bonum mihi, quia humiliasti me.* O quàm bonum assuescere ad elevandum oculos altiùs, quàm nos olim elevabamus! Lis illa altiùs, quàm opinari,

D. Bernard.

Voluntas propria Purgatorum ab Inferno scernit.

Job. 1.
Voluntas S. Job conformis divinæ.

Job. 2.

D. August. in Psal. 31.

Isai. 10.

2. Reg. 16.

Eccli. 11.

Isa. 45.

Amos 3.

Psal. 118.

ris, orta est, iactura illa ex altiori loco venit, quam ipse credit.

Prov. 12.

Hinc illa iustorum pax: *Non contristabit iustum, quicquid ei acciderit; nec iactura rei, nec iactura honoris, &c.* Ex conformitate, quam cum divina habebant voluntate, imperturbabilitas, impassibilitasque illa ut ita dicam, oriebatur. Pervenerant ad Olympum, de quo ille: Nubes excedit Olympus, & Pacem summa tenent. De quo monte ait August. de Gen. ad lit. c. 13. ob altitudinem ab imbribus, ac ventis aded liberum esse, ut sacrificiorum, que ibidem quotannis fiunt, cineres intacti. Si quid in cinerem inde letæ reperiantur. Sic hi, qui ad Olympum perfectæ conformitatis pervenerunt, à ventis amplius non agitantur, à passionibus ferè liberi. Si quid sacrificaverunt Domino, si quid boni proposuerunt, intactum permanet. Quicquid scripserunt, in deletum perdurat.

Psal. 75.

Factus est in pace locus ejus. Christum à me tollere nemo potest, plenus júbilo clamabat ille. Quæ tristitia? quæ turbatio? &c. Mendicus ille Rex, & Laicus Magister Theologia, ad Taulerum semper felix, semper benè fortunatus. Unde? Quando, inquit, fame premor, Deum laudo: si frigus patior, si grandio, si nix, si pluvia cadit, si aura serena est, vel turbulenta, Deum laudo, & ided nunquam sum tristis, nec infortunatus: certus sum enim, quicquid Deus facit, non posse non esse optimum: unde quicquid ipse dat, vel mihi evenire permittit, siue gratum, siue contrarium dulce, vel amarum, lætus id, tanquam optimum, ab ipso suscipio. Sic semper sum felix: soli nanque divinæ voluntati inhærere statui, in quam sic integrè omnem meam transfudi voluntatē, ut quicquid illa vult, & ego velim, & hoc semper, & ubique, vel in ipso Inferno, in quem, si ille vellet, descenderem, sed in amplexibus, & nexibus suæ sanctissimæ voluntatis: optatus enim mihi multo est in Inferno cum Deo esse, quam vel in cælis sine illo. His edoctus Theologus conclusit: Veram resignationem cum humilitate profundâ compendiosissimam ad Deum semitam esse.

Voluntati Dei inhærere, felicitatem facit.

In Vit. Patris Tauleri.

A At quanta, amabo te, in propria voluntate turbatio! quanta homini propriæ inhærenti voluntati pacem adimunt! Fugiebat Jonas à facie Domini, fatigatus pondere, & labore propriæ voluntatis, somnum capturus: *Descendit ad interiora navis; sed ecce venti, mare, procellæ, pisces, homines conspirant in ultionem propriæ voluntatis: excitant eum, in mare projiciunt, in ventrem ceti; nec ante datur ulla homini quies, quam divinam induat voluntatem. Cum angustaretur in me anima mea, Domini recordatus sum. Et dixit Dominus pisci, & evomuit Ionam in aridam, & surrexit Ionas, & abiit in Niniven, juxta verbum Domini, &c.*

Iona 1. Voluntas propria Iona fuit illi omnium malorum causa.

Iona 2.

Iona 3.

O ! quàm melius David, de quo *Do. 1. Reg. 13. minus: Inveni hominem secundum cor meum, Voluntas Dei qui facit omnes voluntates meas.* Nota illud, omnes fecit omnes, non unam, aut alteram, sed omnes David. **C** Ille in aliquo facit voluntatem Dei, in alio non: *Omnes, omnes voluntates meas.*

Ut eas perfectè, & ad amissim faciebat David! *In capite libri scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam in medio cordis mei, q. d. Quicquid in lege, & Prophetis est, si ad punctum reducas, hoc erit compendio, & summam conformitas nostræ voluntatis ad divinam voluntatem.*

Psal. 39.

D *In capite libri. Alij ex Hebr. In volumine libri. Alij: In summa libri.* Volvas, ac revolvat lib. è sacræ Scripturæ librum, hoc in volumine, quod in titulo reperies, hoc epilogo collectum, quod sparsum est, scilicet ut faciam voluntatem tuam, quam Deus meus, volui, & volo tali, tantaque conformitate, ut tuam legem, divinæ tuæ voluntatis interpretem, in medio cordis mei locatam velim.

Hebr. Alij.

E *Es legem tuam in medio cordis mei, q. d. diceret: Ut natura ad cordis defensionem posuit carnem, ossa, membranas, &c. reposuitque illud in abdito pectoris: sic ego pro divinæ legis defensione ipsum contradere volo, ut lex in medio cordis conservetur; ut si quis Dei legem in meladere velit, lædat antea ipsum cor, prius in minimas ipsummet partes concidat.*

David legem Dei in medio cordis habuit. Qui id?

Es legem tuam in medio cordis mei. Hoc est

est esse conformem, legem Dei in medio cordis habere. Dicit ille: Er ego, Dei gratia, legem ejus in corde habeo. Sed discrimen est, inter habere legem in corde, & in medio cordis. Sunt aliqui, qui non tam eam habent in corde, quam in angulo cordis, qui uti Saül, in extrema civitatis parte peruncti, gratiam mox projiciendi accipiunt: quivis enim respectus humanus legem in angulo cordis positam ex corde depellit. Parat ille legem castitatis habere in medio cordis, sed in angulo cordis habet: qualibet enim occasio castitatem ex corde deturbat. *In medio in medio cordis*, dicebat David: cor, antea, quam legem ex pectore depellet, qui divinam legem deperire voluerit.

Et legem tuam in medio, &c. Ut meliorem locum dabit! Sunt, qui ut bene hospitem recipiant, meliorem ei dant locum, quin ipsi domo exeant, ut ille melius recipiatur. Siquidem adeo conformes sunt, ut cum Apost. locum dent ipsi Deo, & excedant, cor liberum Deo offerentes, & dicere possunt: *Virgo ego jam*, &c.

Non sic quidam, qui non nisi semihora cordis habitationem offerant, exteriorum resignationem nimirum, &c. sed non sunt domo exire: cubiculi mansionem sibi reservant, nullo volunt affici incommodo. Non sic David: Domine, dicebat, volo, maneat in hoc corde, adeoque commode, & perfecte, ut ego ipse propterea exire gestiam, & legem tuam, &c.

Adeo sanctissimus Rex cor divinæ legi, ac voluntati manciparat, ut fiducialiter Deo diceret: *In me sunt, Deus, vota tua*. Quicquid vis Domine, hic reperis. Gazophylacium Dei cor ipsum effecerat. Ibi Magnates, quicquid volunt, habent: ibi vasa argentea, pretiosa taperia, vestes, picturæ insignes, ibi in summâ sunt Principum omnia vota. Sic modo David: *In me sunt, Deus, vota tua*. Vis, ut alij me persequantur? Fiat, ut liber: *In me sunt, Deus, vota tua*. Vis me pauperem? pauper sum ego: *In me sunt*, &c. Vis me infirmum, &c. cum filiis? sine filiis? Regem? non Regem? *In me sunt, Deus, vota tua*. Tuos hoc in corde

Speranza Scripturæ selectæ.

A gustus accipias, tuas hic cape delicias, expleas tua vota, &c.

Et quò satis apertè videamus, illum non magis paratum fuisse, ut esset Rex, quam non esset, in proprii filij persecutione, ut resignatus! *Si in venero gratiam in oculis Domini, reducet me, & ostendet mihi eam* (Arcam, & tabernaculū suum. (Hoc meum in Jerusalem desiderium.) *Si autem dixerit mihi: Non places* (hoc est, Volo, ut in exilio per manum, cui vitam dedisti, mortem subeas) *faciat, quòd bonum est coram se*. Et quò ostenderet, quàm verè divinæ conformis esset voluntati, subdit sacer Text. quòd mox cum suis exivit plorans, *Nudis pedibus, & aperto capite*. Ubique mysteria perfectissimam ostendentia conformitatem. *Operto capite*, inquit Hugo Card. ne lacrymæ in vultu regio cernerentur. Transeat, sed ad rem significare volebat, quòd sine ulla divinorum judiciorum discussione non intelligens, cur proprius filius is esset futurus, qui ei vitam adimeret, per quem ipse vitam acceperat, caput operiebat, adorans scilicet Dei judicij. Non solum enim Hebræi, sed etiam Ethnici sacra facturi, calceos abjiciebant, & caput obnubebant, quòd incomprehensibilem Deum humiliter adorandum testarentur. Sic Pythagoras Deum aperto capite, & discalceatus adora. *Nudis ergo pedibus, & aperto capite exivit David*, q. diceret: En, Domine, me tibi totum sacrifico, totum offero, nihil seire volo, omnem mei curam, & affectum relinquo. Si dixeris: *Non places*, fiat, quòd bonum est in oculis tuis.

Eandem conformitatem videre est in Psal. 56. ubi facta mentione insidiarum, quas ei Saül cum suis tetenderat, ait: *Laqueum paraverunt pedibus meis, & incurverunt animam meam*. Cujus inter hæc animæ es, David? *Peritatum*, inquit, *cor meum, Deus, paratum cor meum*. Vox Hebraica ex Genebr. firmum, & stabile significat, q. d. Cor meum, ac voluntas mea fixa est in voluntate Dei, permittat quòdlibet: *Cantabo, & psalmum dicam*; totaliter scilicet divinæ suæ voluntati conformis, semper

Zz cum

1. Reg. 10.
Legem Dei
quidam in
angulo cordis
habent.

1. Cor. 5.

Psal. 39.
David per
omnia conformis
Deo.

Hugo Card.
David cor
aperto, ita
fugit, ut effugerat filium.

Psal. 56.

Genebr. ex
Hebr.

eum laudabo, ac benedicam. *Exaltare super calos, Deus. Et super omnem terram gloria tua.* Sic Psalmum concludit. q. d. Nihil aliud volo, quam ut ex omnibus, quæ mihi accidere possunt, tua gloria resulet: modò glorificeris, de me fiat, quod vis. Psalmotitulus est. *Pro columba muta*, hoc est, me ipsum taliter conformem cupio, ut quibuscunque in rebus, quæ mihi accidere possunt, ceu columba, ne fel habeam, nec verbum dicam, &c.

Bern. ser. 2. in cap. Iejunij.

Paratum cor meum, Deus, paratum (iterum dico) *cor meum.* Quam conduplicacionem ponderat Bernard. hoc est, paratum ad adversa, paratum ad prospera, paratum ad humilia, paratum ad sublimia, paratum ad universa, quæcunque præceperis.

Plin. l. 22. cap. 21.

Heliotropium cum Sole se circumagens, ut habet Phytias, etiam nùhilo die, non solum cum fulget, sed etiam cum nubere regitur.

Præterea sic erat conformis, ut non solum vellet, sed nec sciret, tam quid vellet posset, quam quod Deus vellet. Ed pervenit anima totaliter resignata, & perfecte Dei amore succensa, ut jam amplius nesciat, quid velit. Jacer illic infirmus tantà ciborum nausèa laborans, ut nihil appetens, nihil volens dicat adstantibus: Quid, quaeso vos, velle possem? dicite quid nescio enim, quid velim. Huc pervenerat David, cum divino instinctu amatus amore, nihil terrenum appetens, nihil volens dicebat: *Quid mihi est in celo, & à te quid volui super terram? Defecit caro mea, & cor meum.* q. d. amore languo, hæc omnia sunt mihi fastidio, nihil velle scio: *A te quid volui super terram?* hoc est, extra te, vel præter te, quid volui super terram? Nihil, te solum quero: *Deus cordis mei, & pars mea, Deus in æternum.* Quoniam ecce, qui elongant se à te (per voluntatis repugnantiam) peribunt. *Mihi autem adherere Deo (per omnimodam conformitatē) bonum est.*

Psal. 72.

Sed quod maxime notandum est, non solum erat perfecte resignatus in hisce rebus omnibus, sed etiam in cælestibus: *Quid mihi est in celo?* q. d. Nec in celo scio velle, nisi quod tu, Domine, vis, me velle:

David ne gloriam quidem

nolo gloriam, nisi tu eam velis, me velle: *sine Deo vnam hæc gloria mea est, hæc mea, beati- tudo, sive in celo, sive in terra, sive in ipso Inferno, ut sim conformis voluntati tuæ.*

Tam conformis, ut mira similitudine sese propterea diceret jumentum Dei. Paulò superius agebat: *Ut jumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.* Humile jumentum (symbolum ejus, qui perfecte propriam abnegavit voluntatem) nullam habet electionem nec loci, nec temporis, nec personæ, nec ponderis.

Non loci: quia si foris alliges in platea, obnoxium hic manet percussioibus, punctioibus, puerorum irrisioibus: si in stabulo, illic manet, si foris, si ruri, similiter: *Ut jumentum, &c.* Non habet electionem temporis: nam si eo uti velis mane, meridie, vespere, nocte, quavis horà paratum est. Sic in Gen Abraham, *De nocte consurgens stravit asinum suum.* Nec ullius personæ electionem habet: *Puer parvulus ministravit ei, ancillam sequi non dedignatur, si rusticus insideat, si nobilis semper idem. Ponderis tandem, & oneris imponendi electione non habet, si oneras auro, portat aurum, si fimo, item. Ut jumentum factus sum apud te: quocunque ieris, pergam: si ad dexteram, sinistram de seramini, &c. quocunque tempore, quocunque loco tecum ero: In voluntate tuà deducissimus. Et ego semper tecum; ego enim nullam habere volui voluntatem. Suae propriæ voluntatis perfectus abnegator.*

Hinc alibi: *Sicut oculi ancilla in manibus dominae suæ, ita oculi nostri, &c.* Mira certe metaphora ad ostendendam in omnibus conformitatem, vel in infimis, & abjectissimis. Sed si animi promptitudine ad exequenda quæcunque iussa sunt, vult hoc dicendi modo declarare, cur potius non ait: Sicut aures ancillæ ad os dominae suæ? Sciendum est ex Martiali, Horatio, & aliis, vilia quælibet servitia olim nutu, sive crepitu digitorum imperari solita, servis mediastinis in medio paratis ad quævis vilia exequenda ad nutum. Et crepitu digitorum dum verna moratur, dixit ille, accurrens alius dedit argenteam matulam, ad mingendū nimirum; hisque similia nutibus imperabant. Nuoc sicut oculi

Gen. 21. Ipsi. 41. Psal. 72. Suae voluntatis perfectus abnegator. Psal. 117. David ad officia etiam vilissima paratus.

Psal. 117. David ad officia etiam vilissima paratus.

oculi ancilla, &c. id est, non solum ad ma-
jora, sed ad viliora paratus sum.

Psal. 29.

*Beatitude pra-
sens in conformi-
tate cum
Dei voluntate
consistit.
D. Thom. 2.
9.3. art. 4.*

*David ob hoc
solum vivere
cupiebat, ut
viveret ex vo-
luntate Dei.
Psal. 11.
Hebr.*

*Arist. 5.
Ethic. 1.*

Ezech. 1.

Fernan.

Sept.

Noverat certe David in hoc situm
punctum essenziale. *Et vita in voluntate
ejus*, hoc est, in conformitate voluntatis
consistit vita, quod ut complecti & perfe-
ctè in celo, sic est inchoativè, & suo mo-
do in terra, in qua & *Beati* dicuntur, qui
ambulant in lege Domini, qui legem ejus
scrutantur die, ac nocte, & qui *faciunt vo-
luntatem ejus*, nam, ut beatitudo patriæ
consistit in unione potentiarum intelle-
ctus, & maximè voluntatis cum Deo: sic
beatitudo, quæ hic dari potest, in confor-
mitate voluntatis cum divina voluntate
consistit.

Hoc intelligens David, ob hoc solum
vitam postulabat, ut scilicet Dei faceret
voluntatem, indifferens alioqui ad vi-
tam, & mortem. *Retribuere servo tuo, ut
vivis, & custodiam sermones tuos.* Alij ex
Heb. *Retribuere servo tuo, ut vivam, & cu-
stodiam sermones tuos*: quasi ad hoc tantum
vitam exoptaverit, ut legem Dei custo-
diceret, ac voluntati ejus parere

Hoc iustum exercitium, hoc studi-
um, qui idcirco iusti, quia sunt conformes illi
primæ regulæ, ac mensuræ, unde recti di-
cuntur. Is rectus est, & iustus, qui in vita,
cogitationibus, verbis, operibus, confor-
mat se Deo, ejusque divinæ legi, tam in
prosperis, quam in adversis, nec volens,
aut nolens, nisi quod Deus ipse vult, aut
non vult. Is certe iustus, & rectus
est

In hoc est omnis illa virtus cognita ab
Arist. 5. Ethic. & ante ipsum à Sapiente:
Hec est omnis hominis: quia nimirum talis con-
formitas virtualiter est omnis virtus, &
compendium perfectionis hominis.

Hoc idem exercitium iustorum my-
sticè innunt animalia illa, de quibus
Propheta: *Vbi erat, inquit, impetus spiritus,
illuc gradiebantur.* Quo loco paraphrasticè
Fernandus: Non erat, ait, motus eorum
fortuitus, sed omniud ad præscriptum
divini impellentis spiritus, aded celeres
ad exequendam ejusdem divini Spiritus
voluntatem, ut eorum pedes, *Pedes recti*,
vel juxta Sept. *Pennati* dicerentur. Sunt

A hæc sancta animalia, figura Iustorum,
qui expansis semper desideriorū alis pa-
rati sunt ad volandum, ut divina iustia ca-
pellant, aded conformes divinæ volun-
tati, ut nunquam moveantur, nisi moti à
Spiritu movente, ac dirigente.

Tales olim filij Israël, dum ad impe-
rium Domini proficiscerantur, & ad impe-
rium Domini figebant tabernaculum.
B Simili modo iusti ad imperium divinæ
voluntatis, cui conformes sunt, ad omnia
vel ardua, vel molesta proficiscuntur, &
ad imperium Domini figunt tabernacu-
lum, hoc est, ad nutum ejusdem divinæ
voluntatis consistunt.

Idem similiter iusti adumbrantur in
duobus illis Cherubim ex auro in utra-
que parte Oraculi superpositis, expansis
alis, ac pede altero elevato, in quorum
medium in nubegloriæ, ceu throno ma-
jestatis, descendebat Deus, ut inde ad po-
pulum loqueretur. Quid hæc alis ex-
pansis significabant hæc Cherubim? S.

Dionys. Arcopag. de cælesti Hierar. Theo-
odor. & Beda in hunc locum, alas ad cele-
ritatem significandam Angelis datas as-
serunt. Expandunt alas, inquit Interlin.
quia omnem naturæ suæ potentiam levj,
& læto itinere in obsequium Conditoris
offerunt. Expandunt itaque alas, & quasi
in ipis alis Deum suscipiunt: quod intelli-
gas, eam solam animam sedem Dei esse,
ac locum divinæ requiei, quæ desiderio-
rum, ac voluntatis alas expansas habet,

Ad faciendum verbum illius: citòque vo-
landum, vel altius, vel demissius, vel ad
hanc, aut ad illam partem, prout Deo li-
buerit: quæ scilicet aded conformis est,
ut ad omnia peragenda, quæ Deus vo-
luerit, prompta sit, & parata, expansis jam
alis, & pede jam altero elevato.

¶ Verum si tanta fuit sanctorum om-
nium conformitas, quæ, & quanta hæc
fuit Filij Dei ad Patris voluntatem? si in
ea reverà excelluerunt Discipuli, quæ
nunc erit excellentia Magistri? Hanc
ipse specialiter professus est: *Descendi, in-
quit, de celo, nō ut faciam voluntatem meam, Ioan. 6,
sed ejus, qui misit me.*

Zz 2

Iu

Luc. 2.

Mar. 14.

Matth. 26.

Syriac.

D. Thom. 3.
p. 9. 18.Abnegatio-
nem volunta-
tis perfectam
habuit Chri-
stus.Abnegatio
nostra facte
mutila.Abnegatio
perfecta qua-
nam.

In horto, in agonia illa, ac lucta voluntatis, appetitus naturalis sensus ut suam abnegavit voluntatem, cum dixit: *Non mea voluntas, sed tua fiat!* Et quod intelligamus, hanc perfectissimam abnegationem fuisse, nec suspicemus penitus, & omnino absolutam non fuisse, absolute dixit (secundum Marcum: *Non quod ego volo, sed quod tu.*)

Et ne iterum putemus, forsitan in modo aliquid superfluisse proprii, vel quoad modum suam abnegans voluntatem, dixit secundum Matth. *Non sicut ego volo, sed sicut tu.* Sicque suam voluntatem exposuit, ac denudans omni, quæ posset esse sensus, & naturæ, proprietate, unde quæque eam conformem paternæ reddit voluntati: *Non mea voluntas, non quod ego volo, non sicut ego volo, sed tua, sed quod tu, sed sicut tu.* Syriac. secundum Marcum: *Voluntatem non voluntas mea, mei, inquam, ipsius, sed tua fiat;* quæ est sensualis, vel rationalis voluntatis spectatæ per modum naturæ (ut loquitur S. Thom.) omnino perfecta abnegatio, & resignatio, & conformitas penitus absoluta ad divinam voluntatem.

Ubi notandum primò ipsam potentiam resignasse: *Non mea voluntas, sed tua fiat.* Dein actus illius: *Non quod ego volo, sed quod tu.* Demùm ipsum in modum: *Non sicut ego volo, sed sicut tu.* Quandoque & nos resignamus potentiam voluntatis dicentes: *Non mea voluntas, sed tua fiat.* Sed in actu servamus aliquid, dum pari nolumus injuriam illam, in honorationem illam, rei jacturam, & c. nec ad eum resignationis gradum pervenimus, ut cum Christo dicamus: *Non quod ego volo, sed quod tu.*

Aliàs resignamus nosmetipsos quoad actus, sed non quoad modum: acceptamus ad verba quidem, sed non per manum inimici: acceptamus mortem, sed non infamiam, aut violentiam. Perfecta abnegatio nullam facit exceptionem, est omnino, ac penitus resignata. Non solum: *Non quod ego volo, sed quod tu.* Verùm etiam, *Non sicut ego volo, sed sicut tu.* Fiat penitus voluntas tua, Domine, & à voluntate tua determinetur quivis actus, præscribatur quilibet rei modus: omnia enim è tuis

A manibus accipiam, quin & gratias infinitas referam.

Hanc summi Magistri perfectam resignationem imitatus Martinus: Domine, in seipso S. loquit, si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem: fiat voluntas tua. O verè sanctissimam animam! (exclamat Bernar. & inestimabilem charitatem! & obedientiam singulararem! Bonum certamen certasti, cursum consummasti, fidem servasti, de reliquo superest tibi corona justitiæ, quam reddet tibi Dominus hodie justus Judex. Et adhuc dicis: Non recuso laborem, fiat voluntas tua. Obtulisti planè Isaac, unicum illum, quem diligis, quod in te est, jugulasti. Immolasti singulare gaudium tuum pia devotione, paratus redire iterum in pericula, innovare certamina, denud subire laborem, sustinere tribulationem, prolongare tentationem, deinde differri adhuc ab illa tanta felicitate, & diu desiderata societate Spirituum beatorum, atque in hujus mortalitatis arumnas ab iplo introitu gloriæ revocari. Postremò (quod maximum est) à Christo tuo peregrinari diutius, si modò ipse voluisset. Nec sanè dubium, quin amphiotem gratiam mereatur, qui paratum se exhibet etiam ante mandatū, quàm qui obedire satagit post mandatū. Magna quidem obedientia vestra, Angeli sancti: sed quod dicere audeam pacè vestra, nescio, an invenitur eà majorem.

C te. Spirituum beatorum, atque in hujus mortalitatis arumnas ab iplo introitu gloriæ revocari. Postremò (quod maximum est) à Christo tuo peregrinari diutius, si modò ipse voluisset. Nec sanè dubium, quin amphiotem gratiam mereatur, qui paratum se exhibet etiam ante mandatū, quàm qui obedire satagit post mandatū. Magna quidem obedientia vestra, Angeli sancti: sed quod dicere audeam pacè vestra, nescio, an invenitur eà majorem.

D vestra, Angeli sancti: sed quod dicere audeam pacè vestra, nescio, an invenitur eà majorem. in vobis quisquam paratus in tale aliquando ministerium mitti, in quo necesse habeat non videre faciem Patris. Magnam est, Petre, quòd Dominum secutus omnia reliquisti, sed audivi te in morte dicentem, ubi transfiguratus est coram vobis: *Domine, bonū est nos hic esse, faciamus hic tria tabernacula.* Non est: Si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem. Paratum cor tuum, Martine, paratum cor tuum, sive manere in corpore, sive dissolvi, & esse cum Christo. Et magna quidem in horrenda morte securitas, magna in visione Christi desiderandā, & tam ferventer, ac singulariter desiderandā perfectio reperitur, sed id quidem longè amplius per omnem modum, quod qui mori non metuis, immò qui

E tantò

Bernard. ser. in festo S. Martini.

S. Martinus perfecte se abnegavit.

Obeientiam habuit angelicam majorem.

Et promptiorem quam Petrus.

Mar. 17.

tanto desiderio præsentiam Domini concupiscis, vivere quoque non renuis, & expectatione molestissimâ fatigari. In quo enim alio non obedire potuerat, qui in hoc tanto articulo tam devotè clamabat: *Fiat voluntas tua!* Hæc ergo pars nostra sit, Fratres, in convivio hodierno: hanc nobis obedientiam in mensa pauperis, immò jam divitis hujus. appositam diligenter consideremus: scientes quoniã ipsa est, quæ à nobis exigitur, ipsa, quam oportet nos præparare, ut singuli quique dicamus: *quia paratus sum, & non sum turbatus, ut custodiam mandata tua.* Nec modò semel, aut in parte, sed paratum cor meum paratum ad utrumque, & in nullo tuam præscribens dispositionem. Fortè hoc cupio, & specialiter, & vehementer, sed ne quidem illud recuso: Sicut fuerit voluntas in celo, sic fiat. Desidero requiem, sed non recuso laborem. *Fiat voluntas tua.* Huc usque Bernardus.

A quia ad pedes Ministri Christi nonimus in omnibus parere parati, & audituri, quid nos oporteat facere, quin idcirco ad eandem tenebras revertimur.

O nos miseros persimiles cæco illi, cui Dominus: *Quid vis, ut faciam tibi?* Verè cæcus, inquit Bernard. quia non consideravit, non expavit, non exclamavit: *Abstine hoc, Domine.* Tu magis dic, quid me facere velis. Sic profectò, sic multorum usque hodie pusillanimitas, & perversitas exigit, ut ab eis quæri oporteat: *Quid vis, ut faciam tibi?* non ipsi quærant: *Domine, quid me vis facere?* Considerare necesse habent Ministri, & Vicarij Christi, quid sibi præcipi velint. Non est obedientia eorum plena, non in omnibus parati sunt obsequi, carent spiritu eorum animalium, quæ verè conversarum animarum sunt typus. *Pedes eorum, pedes recti.* Theod. *Pedes eorum, pedes velocitatum.* Sept. *Pedes eorum, pedes pennati;* ut scilicet ad impetum spiritus dirigentis volarent. Hinc non revertebantur, cum ambularent, quia omninò dirigente, & impellente pende-

Luc. 8.
D. Bernard.
Et spiritu illi
duci, ac dirigi
sunt.

Ezec. 1.
Theod.
Sept.

Bant. Unde, quæso vos, aliqui magna præ se ferunt, ac de se promittunt initio conversionis; sed illicò revertuntur: quia sese à dirigente subtrahunt, & suo spiritu ducuntur. Illa magis à spiritu dirigente movebantur, nec tam propriis alis, aut propriis pedibus, aut alio, vel interno, vel naturali principio, quàm à suo dirigente, qui erat ei magis principium motus, ferebantur. Sic, sic non à proprio iudicio, non à proprio intellectu; sed ab alio pendeat, ac dirigatur, qui in directum vult progredi, &c.

Vidit (in visu solus) virum imponentem sibi manus, ut visum recipiat. Ponderat hoc Bernard: Fratres, Paulus hoc cum vidisset, non continè illuminatus est. Nunquid non expectavit Ananiæ manum, quia venturum eum fortè in somniis prævidit? Hæc dico, charissimi, quia vereor, ne quis fortè sit inter vos, qui solo sese somnio præsumat illuminatum, nec jam patiat ad manum trahi, & introduci Damascum.

Act. 9.
D. Bernard.

E Sententiosè de more Bernard. *Quid D. Bernard. sibi vult Damascus? Sacrum sanguinis, vel Hebr.*

Zz 3 similitud.

Psal. 118.

S. Paulus perfectè se abnegavit.
Act. 9.
D. Bernard. ser. 1. in Cont.
S. Pauli.
Iob. 15.

Abnegatione sui perfectus rediit.

D. Bernard. Pœnitens confessarium ad eam perfectè resignatus.

Similitudinem incendij. O quàm verum! A Plerique ad perfectum lumen non veniunt; quia sese jam illuminatos somniant: non patiuntur se licet ad manum trahi, & introduci Damascum, in saccum sanguinis, ac similitudinem incendij tot peccatorum, quæ expressa erant similitudo Inferni, à quo liberati sunt.

Confessarius
constanter
absolvit.
1. Tit. 5.

Expectanda, expectanda est, inquam, manus impositio. Et hanc Confessarius non citò imponat. *Nemini*, inquit Apost. *B* *citò manus imponas, sed vide, an sint parati, an contriti.* Et quia plerunq; citius manus imponuntur, idèd rarè deprehenduntur veræ conversiones. Idèd non revertuntur ad vos, sed ad peccata priora. *Et novem ubi sunt?* Ad pristina peccata sunt reversi. Novem à Christo mundati non redierunt, quia non, sicut Christus jussit, pervenerunt ad sacerdotes: unus tantum, quia pauci grati, & hic Samaritanus, id est, custos, nimirum iustionis Christi, reversus est, & cecidit in faciem. Sed quamobrem: si jam sanus? *Gloss. ibi:* Ut custodiret sanitatem. Ita pœnitens, ut sanitatem custodiat, ante sacerdotem Christi Vicarium sæpè cadat.

Luc. 17.

Confessio frequenter
cur?

Hi verè pœnitentes, qui ad pedes Confessarii provoluti illud inquit toto affectu: *Nunc pater noster est tu, nos verò lutum.* q. d. Age, quod vis de nobis, sive vas honoris, sive contumeliæ, &c. *Nos verò lutum.*

Isa. 64.
Pœnitens
verè quoniam.

Taliterat David: *Anima mea, dicebat, in manibus tuis semper.* Sic legit Ambros. hoc est, ad instar luti, vel ceræ, in manibus tuis sum, ad quamvis formam suscipiendam paratus, ad quamvis imaginem, aut innocentis agni, aut mansuetæ ovis, aut simplicis columbæ, aut leonis contra vitia, aut vas, sive honoris, sive contumeliæ. *Anima mea in manibus tuis semper.*

Psal. 118.
Sicut Davidis
similes.

Hæc perfecta resignatio est, submittere se directioni Confessarii, cui ceu Domino dicamus: *Domine, quid me vis facere?* &c.

Epist. l. 3.
dissert. c. 26.
Epist. l. 3.
Genti.
lis mira resignatio.

Epictetus: *Constitui*, inquit, & conformavi voluntatem meam divinæ. Vult me febricitare? Et ego volo. Aliquid aggredir? Volo. Potiri? Volo. Non potiri? Volo. Moriri? Volo. Pudeat hæc olim à pri-

scis in cæca nocte versantibus visa, à Christianis, ad clarissimum Solem cæcipientibus, non videri.

Conformitate, quasi jucundo, suavi- *Ioan. 6.*
que cibo nutriebatur in terris Filius Dei. *Voluntate Dei*
Meus *cibus est, ut faciam voluntatem Patris*
mei. Eodem itaque cibo pascitur, eadem *pascitur, qui*
mensa, ac patina manducat, qui studet in *abnegat suam.*
omnibus conformem habere voluntatem. Nihil certè dignius excogitari potest.

Perpulchra quorundam observatio *Luc. 11.*
connexionis illius in oratione Dominica: *Voluntatem*
Adveniat regnum tuum. Fiat voluntas tua. Deus facere. &
Quæ verba ita connexa, & consequentia in celo rrr-
quasi innunt, idem esse in terrâ facere *sari, idem,*
voluntatem Dei, ac possidere in terra regnum Dei. O liberalissimum remuneratorem, qui tam subito munera confers in eum, qui tuam explet voluntatè! *Osten-*
dis autem, qualiter regnum tuum conse- *C*
quamur, conformando nimirum nostram *tuæ sanctissimæ voluntati.*

Si non feceris voluntatem tuam, vocaberis *Isa. 58.*
Sabbatum delicatum, & sanctum Domini glo- *Voluntatem*
riosum. D. Thom. Hoc est, eris Dei re- *Dei qui facit,*
quies, Paradisus portabilis in terra Sabba- *paradisus il-*
rum deliciarum. *lius est.*

Prima illa requies post rerum omnium *Gen. 2,*
creationem, quia habuit repugnantem *creationem,*
hominis voluntatem, non dicta est re- *quies delicata, sed fuit quasi iusticialis. Il-*
la utique delicata est, quæ omninò Deum *recipit. Hanc Dei requiem exhibeamus*
nos Deo, dicam usque ei summa cum ani- *mi alacritate: Fiat voluntas tua, sicut in ca-*
lo, & in terra.

Et quid magnum est, si dicamus: *Fiat*
voluntas tua? Quid aliud agimus, dum *hoc dicimus, quàm, ut sic loquar, de ne-*
cessitate virtutem? *Non est enim, qui possit*
resistere voluntati tua, scilicet efficaci: ve-
lim, nolim, fiet, quod ipse velis: ipse dixit,
& facta sunt, ipse mandavit, & creata sunt.
Cumulatissime tamen hunc resignatio- *nis actum: Fiat voluntas tua, remuneras,*
Domine.

Offeramus nos ipsos, filios, & filias, *Gen. 22.*
& c. ut Abraham obrulit, nec vereamur: *non enim Isaac, voluntas scilicet rationalis,*
sed hircus solummodo voluntatis sen- *sitivæ*

Hebr.

si vix morietur Offeramus Isaac, hoc est, A
vitiis: valemus ei oculos, ne videat vani-
tatem, super pyram imponamus eum:
hinc solum modò comburetur.

Hoc Dei gratissimum est sacrificium,
inquit insignis Magister vitæ spiritualis,
Lud. Blofius, his verbis: Nihil Deo gra-
tius offerri potest abnegatione propria
voluntatis, quia homini nihil est charius
ipsa voluntate: & ideo, quando quis pro-
pter Deum sensualitati, voluntatiq; pro-
priae, etiam minimis in rebus, reluctatur,
ac se mortificat (si florem non carpit, si
oculos ad virentem regionem non ada-
perit): rem ipsi, si Deo magis gratam facit,
quam si multos mortuos ad vitam revo-
caveret: resurrectio enim mortuorum est
potentia, ac virtus Dei, mortificatio est
virtus hominis ejusdè Dei gratiâ adju-
ti.

Blof. de just.
sp. 2.
Voluntatis
propria abne-
gatio per gra-
tiam Deo sa-
crificium.
Majus opus,
quam excita-
tio mortuorū.

Pa. Dam.
cap. 2.

Annon declaravit Deus, quam id sibi
pergratum sit, cum lampredam illam vel-
ut in cælum evertit? Narrat Damianus in
ep. Abbas quidam, ut mihi relatum est,
suavis edulij concupiscentia ductus, lam-
predam sibi præcipit acquiri. Cumque
ministri dicerent, hoc genus eo loco diffi-
cile posse inveniri, extitit, qui diceret,
unam tantum in venalibus se vidisse. Jus-
sit Abbas numerari pecuniam. Coquo-
rum autem diligentia lautè decoctus
Abbatii piscis apponitur: sed antequam
tangereetur, ecce pauper ad januam hoc
potissimum sibi dari, quod Abbati esset
appositum, anxie postulabat. Mox, ut
erat, integram piscem nihil hæsitans vir
Domini mittit ad pauperem. Illicd pau-
per, qui videbatur, cum ipsa paropside
plena pisce in sublime se exulit, & libra-
ta manu, velut xenium portans, cælum
cunctis videntibus penetravit.

In Vit. Pat. p. 2.
Ide patient. &
scilicet n. 9.

Annon item id declaravit, cum se-
ptem coronas septies sibi reluctanti no-
ste una donavit? Ex libro doctrinæ Pa-
trium id notum est. Huc verò præser-
tim facit, quod sibi subditur, quod nimi-
rùm audiens hoc senex, statim intellexit,
quia quoties quis sibi resistit, toties à Deo
etiam pro pravis cogitationibus coro-
natur.

Cass. l. 4. de
Inst. 2. 8.

Hinc Cassianus ex Sanctorum Mona-
chorum placitis de officio Magistri No-

vitiis hæc habet: Ut doc. at eum (sci-
licet Tyconem) senior primitus suas vin-
cere voluntates, quem studiosè in his, ac
diligenter exercens, hæc illi semper im-
perare curabit, quæ senserit animo ejus
esse contraria, &c. Et juxta profectum in
abnegatione propria voluntatis desu-
mebant signa durationis, ac perseveran-
tiæ, cum in Cœnobio diutius, & usque ad
finem perdurare dicebant, qui initio suas
voluntates superare discebat, tantique
ab illis Patribus hoc exercitium fiebat, ut
in eo ipsam constituerint sanctitatem. Ita
Climacus: Ille profectus dicitur, qui
voluntati suæ abrenunciavit.

Abnegationem
voluntatem
olim ante
omnia doce-
bantur No-
vitiij.

Hinc Gregorius ad illa verba Joan. 6. D. Greg. 35.
Et cum, qui venit ad me, non ejectionem foras, Mot. 10.
quia descendit de celo, non ut faciam voluntatem
meam, sed ejus, qui misit me. Quid hæc
sibi vult ratio? Eum, qui venit ad me, non
ejectionem foras, quia descendit de celo, &c. nisi
quia primus homo, qui suam voluit fa-
cere voluntatem, à Paradiso exivit, secun-
dus verò per imitationem suæ obedien-
tiæ, & abnegationis suæ voluntatis per-
movere nos intus docuit, q. d. Et qui suam
abnegavit voluntatem, Paradisi pater,
qui inobedienti clausus?

¶ Etenim ex plurimis damnis, quæ
cuique infert propria voluntas, abnegan-
da est.

Primum: Voluntas propria facit ho-
minem servum, ac mancipium, eumque
duriori, ac tenaciori catena, quam ferrea
constringit. Si abstuleris de medio tui catenam,
Quæ nam hæc. Propria voluntas. Si
converteris à Sabbato pedem tuum: facere vo-
luntatem tuam, &c. August. Suspirabam
ligatus non ferreo alieno, sed mea ferrea
voluntate: velle enim meum tenebat ini-
micus, & inde mihi catenam fecerat, &
constrinxerat me: quippe ex voluntate
perversa facta est libido: & dum servitur
libidini, facta est consuetudo, & dum con-
suetudini non resistitur, facta est necessi-
tas, quibus quasi ansulis quibusdam sibi-
met annexis tenebat me astrictum dura
servitus. Mancipium propriae volunta-
tis. Quid pretiosius libertate? Hæc te ipsi
tua propria voluntas privat. Ego autem ho-
mo carnalis sum, venundatus sub peccato.

Voluntas pro-
pria facit ho-
minem servum
Isa. 58.
D. August. 8.
Conf. 5.
Voluntatis
propriae manci-
pium aliquã-
diu Augusti-
nus.

Rom. 7.

Alte.

Voluntas propria in viciis omnia opera bona. Isa. 58. Bern. ser. 7. in Cant.

Et religiosorum omnes observantias.

Math. 25.

Gen. 27. Iud. 11. D. Ambros. l. 3. de Virg. Jephthe filiam mactare permissus propter voluntatem ipsius propria.

Alterum: Propria voluntas omnia bona opera inficit, ut propterea bona non sint, nec per consequens Deo grata: *Ecce in die jejuniij vestri invenitur voluntas vestra.* Non tale jejunium eligit Sponsus, ait, ad hæc verba Bernard. Non sapit illi jejunium meum, quod non liliū obedientiæ, sed vitium propriæ voluntatis sapit. Et subdit: Ego autem non solum de jejunio, sed de silentio, de vigiliis, de oratione, de lectione, de opere manuum, postremò de omni observatione Monachi, ubi invenitur voluntas in ea, non obedientia Magistri sui, id ipsum sentio, minimè prorsus observantias illas, etsi bonas inter se, inter lilia, id est, inter virtutes deputandas. Nunquid tale est obsequium, quod elegi, dicit Dominus? In die bonorum tuorum inveniuntur voluntates tuæ. Grande malum, propria voluntas, qua fit, ut bona tua tibi bona non sint. Concludit: Nihil omnino, quod propriâ inquinatum sit voluntate, gustabit is, *Qui pascitur inter lilia.*

Voluit quondam Dominus noster, in terris vitam agens, suorum discipulorum pedes lavare. Cui Petrus: *Non lavabis mihi pedes in æternum. Quisnam profundior humilitatis actus? unde sanctius elici potuit, quàm ex profundissima suæ nihilitatis cognitione, & confessione divinæ Majestatis, ac magnitudinis? Domine, tu mihi lavas pedes! Quia tamen in tali actu propria inventa est voluntas, hæc ex ore Filij Dei horrendam illam eduxit comminationem: Si non laveris te, non habebis partem mecum.*

In Genesi Abraham obtulit Deo filiū. In lib. Jud. Jephthe ex voto obtulit Deo filiam. Sed discrimen ex D. Ambros. animadvertite. Dicit aliquis: Qua ratione illic Deus non permiserit parricidium fieri, hic sit passus impleri? Nunquid acceptor personarum Deus? Non, sed meritorum, atque virtutum. Et post multa utrobique discrimina concludit: Hoc tam pium promissum (loquitur de Abraham) propriâ non solvitur voluntate. q. d. Jephthe voto temerè facto, nec requisitus, propriam obtulit filiam, unde

A in die sacrificij sui inventa est voluntas sua: sed Abraham ex præcepto Domini, & ut Deo placeret, filium immolavit; aded respexit ad sacrificium Abraham, ad sacrificium Jephthe non respexit.

Tertium: Propria voluntas est potentia cæca duplici cæcitate: ea, quam habet ex se: & ea, qua talis, hoc est, propria; & hæc offundit tenebras etiam intellectui, qui, dum voluntas fixa manet, ratiocinatur ad libitum voluntatis. Est etiam potentia claudicans ex utero matris suæ, similis Miphibosech, qui cecidit ex ulnis nutricis suæ, & claudus effectus est Miphibosech, *De ore ignominia.* O quot ignominia, cum voluntas ex brachiis intellectus, cujus est lacte veritatis alere voluntatem, cadit, ac prolabitur. &c. Sed jam ad intellectus, ac proprii judicij, abnegationem deveniamus.

De abnegatione proprii judicij, & intellectus.

PUNCTUM CXVIII.

Judicium proprium, secundum Bernard. hoc modo poterit defini: quod non est recto Dei, hominumque sapientum judicio conforme; sed nostrum solummodo est. Hoc judicium proprium, hic intellectus abnegandus.

Et meritò, de quo Bernard. In corde duplex est lepra, propria voluntas, & proprium consilium: lepra utraque nimis pessima, eoque perniciosior, quò magis interior: proprii verò consilij adhuc magis perniciosior, quò magis occulta, & quanto plus abundat, tanto quisque sanior esse viderur. Hæc illorum est, qui zelum Dei habent, sed non secundum scientiam sequentes errorem suum, & obstinati in eo, ita ut nullis velint consiliis acquiescere. Hi sunt unitatis divisores, inimici pacis, charitatis expertes, vanitate tumentes, placentes sibi, &c. Et quæ major superbia, quàm ut unus homo